



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Exercitia Spiritualia Ad Mentem Et Normam D. Ignatii

Conscripta & Adaptata Usui Personarum Ecclesiasticarum Pro sacra solitudine singulis annis ineunda, & in octo vel decem dies protrahenda

Maffei, Pietro Antonio

Augsburg ; Regensburg, 1740

VD18 80488153

Pro die septima Meditatio prima. De Christi infantia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60272](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60272)

divitiis, deliciis, pompis, honoribus Christi paupertatem, nuditatem, abjectionem, tormenta omnia, & cruciatus.

Te ipsum jam interroga, & examina, ad quem ex his gradibus eluctatus sis; & omnem conatum adhibe, ut ad supremum pervenias, & inter bonos Christi servos, optimis annumerari merearis.

Dēus, qui errantibus, ut in viam possint redire justitiæ, veritatis tuæ lumen ostendis, da cunctis, qui christianâ professione censentur, & ea respuere, quæ huic inimica sunt nomini, & ea, quæ sunt apta, sectari. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

Dies septima

Meditatio decima tertia.

De Christi infantia.

PERACTÆ orationi præparatoriæ subjunges duo sequentia præludia.

1. Imaginare, te ingredi stabulum Bethlemiticum, in quo adorabis divinum infantem, Verbum incarnatum, non aliis cunis,

Q 3 quàm

quàm animalium præsepi, paleis suffulto impositum; cernes eum ibidem præ gelu tremere; octavo die circumcidi, & paulò post à tribus Magis adorari, & depositis ad pueri pedes suis coronis, eidem dona regia curvo poplite, in subiectionis debitæ, & venerationis signum offerri.

2. Rogabis Christum Dominum, ut ad lumen sui exempli tandem clarè agnoscere possis fraudes, & dolos, quibus passim in hoc mundo homines circumveniuntur, & decipiuntur; cum autem Christus ab ipsis incunabilis cœperit nobis hos laqueos, & errores detegere, disce tandem tu quoque hos vitare, ac cautè superfugere, & præcutis Christi sequi vestigia, sicut hæc secuti sunt tres Magi ab oriente. Orationes jaculatoriæ hoc manè esse poterunt sequentes: *cognovit bos possessorem suum, & asinus præsepe domini sui, Israël autem me non cognovit, & populus meus non intellexit. Isa. c. i. vel illud Ecclesiæ; Nova mentis nostræ oculis lux tuæ claritatis affulgeat, ut dum visibiliter Deum cognoscimus, per hunc in invisibilem amorem rapiamur.*

Meditatio in hæc tria puncta dividitur.

1. consideranda est Christi Nativitas. 2. Circumcisio. 3. Magorum adoratio.

Punctum primum.

Considera, quomodo Christus adhuc tenellus infans statim in ipsis cunis incipiat bella

bella movere tribus juratis hostibus, qui totum mundum subjugare quærent: qui à S. Joanne Ep. i. c. 2. vocantur *concupiscentia oculorum, concupiscentia carnis, superbia vitæ*; inordinatus amor divitiarum, voluptatum, & honorum, opponendò ipsis paupertatem, humilitatem, & mortificationem suam.

1. Percurre cogitatu omnes Bethlehemitici stabuli etiam abstrusissimos angulos, & nihil invenies, quod non spiret, & ostendet extremam pauperiem & miseriam; simul tamen adjuget hanc reflexionem, hæc non casu & fortuito accidisse, sed consilio. Deus infans non instar aliorum infantium natiuitatis suæ tempus, locum, & alias circumstantias citra suam electionem, scitum & arbitrium sortitus est; sed hæc omnia prævidit, & liberrimè elegit, antequàm nasceretur, imò antequàm conciperetur.

Pro Matre sibi selegit pauperulam virginem, pauperi desponsatam fabro: pro loco natiuitatis non superbium palatium, sed vile stabulum; pro cunis aureis & argenteis præsepe animalium, pro vestitu, pro purpura laceros panniculos, ac centones, quin & victus paritatem jam tunc assumpsit, ut canit Ecclesia: *& lacte modico pastus est*. Tanquam pauperulus vult excludi, & detrudi ex omnibus diversoriis, & tabernis Bethlehemiticis, in quibus commodissimè hospitabantur divites hujus mundi; *In propria venit, & sui eum non receperunt*. Joan. c. 1, tanquam

pauper calorem ad depellendum frigus hyemale, calidum halitum emendicat à duobus animalibus; tanquam pauper vult sufferre patienter omnes molestias, injurias & intemperies temporum extra suam domum Nazarethanam.

Audis primam lectionem, quam tibi vix natus prælegit, & dicitur ex præsepis sui cathedra Divinus Magister, facundus infans? quem fructum ex hac hausisti hæctenus, quam tibi sancta Mater Ecclesia singulis annis, saltem semel repetit, dum festum Christi Nativitatis sollemnissimè celebrat, ejusque memoriam per preces Canonicas tunc præscriptas reficit, & renovat? Hæc eò non collimant, ut hoc Christi nascentis exemplò obligeris ad relinquendas, quas obtines divitias, & facultates; quod solis religiosi incumbit. Status Ecclesiasticus, licet in primitiva Ecclesia circa bonorum temporalium abdicationem statu religioso vix esset inferior, nunc tamen tam strictè suos non obligat; obstringit tamen eos, qui bona temporalia possident, ad aliquid, quod ipsalium bonorum omnimoda abdicatione gravius videtur; obstringit eos, ut illa possideant, quasi non possidentes, & possessionem cum perfectâ omnis affectûs, & cordis erga hæc adhæSIONIS avulsione, & separatione conjungant. JESUS præclara præbuit paupertatis exempla mundo, divitiarum infano amore exæcato; & hæc exempla præbuit

buit divitiis remittendô nuntium; tu non obscuriora præbere obligaris divitias retinendô, siquidem te illis non spoliare decrevisti.

Expono meam mentem: mundum doceas, & sui à te discant necesse est, quantumcunque divitiis affluas, divitias non magni facere, non inordinate amare, nec iis cor apponere; sed eas bonis æternis postponere, eas spernere, abjicere, calcare, si aliàs spernenda, & calcanda forent præcepta divina. Difficile non accidet homini religioso, qui se omnibus spoliavit, ut Deo expeditius ferviret, ejusmodi exemplis præluce- re hominibus sæcularibus; ipsa paupertas, quam profitetur, & cujus amore reliquit omnia, quæ habebat, & quæ habere ac sperare poterat in mundo, grande & efficax exemplum sæcularibus esse potest, & debet, quàm exiguam æstimationem mereantur terrena omnia, etiam quæ aliàs videntur pretiosissima: Sed quomodo vir Ecclesiasticus hoc ipsum sibi, & aliis etiam persuadere poterit? & tamen potest, & debet sæpius, & in variis occasionibus hoc præstare, nunc in pauperes distribuendô elemosynas ex redditibus Ecclesiasticis superfluis; nunc reficiendô & restaurandô Ecclesias vetustas, & ruinam minantes, easque ornandô, & sacrâ suppellectile tam lineâ, quàm laneâ ac byssina instruendô; verbô; non parùm ex suis proventibus Ecclesiasticis detrahendum,

Q s

&

& deputandum erit, vel in necessitates pauperum, vel ad cultum divinum.

Si hucusque cupiditate divitias, & bona terrena coacervandi, quæ à Paulo 1. Tim. c. 6. ad virum Ecclesiasticum scribente, vocatur *radix malorum omnium*, pellectus, & abstractus, excessus aliquos commisisses, vel in acquirendis rebus terrenis, vel in his possidendis, & expendendis, erubescere coram divino infante; gratiam pete, & roga per strictam illam paupertatem, quam ipse coluit, & ut te pariter hanc colere doceret, de cælo in terram, in stabulum descendit, ut tibi assistat, ne caduca & inania hujus mundi bona te à consecutione bonorum cælestium, & æternorum impediunt vel arceant.

2. Animum adverte ad ea, quæ Christus infans in tenero suo corpusculo passus est. Poterat hic sibi in ipso suo in hunc mundum ingressu corpus eligere jam perfectum, & ut olim in sui creatione Adam sortitus est, omnibus numeris absolutum; quin debebatur ipsi corpus non minus gloriosum, quàm quali vestiuntur beati cæli incolæ, cùm ejus anima à primo creationis & conceptionis momento fuerit beata, ac beatificâ visione fruita: & nihilominus sibi corpus elegit aliis hominum & infantium corporibus simile, imò magis tenerum, ad patiendum natum factum, & sensûs tam delicati, ut minima straminis punctura molestior accideret, quàm alii vulnus aliquod: voluit per novem integros men-

mentes clausus hæere in obscuro carcere materni uteri, quod homini pleno rationis usu dotato admodum grave fuerit: voluit nasci media nocte, tempore hyberno, sæviente frigoris acerrimi rigore, in aperto & ventis undique pervio stabulo, omni ad arcendas has molestias destitutus subsidio, hispidis impositus paleis.

Hoc suo exemplo, & modo vivendi te Christus adhuc in cunis docere, & monere cupit, ne te mundi illecebris incantari & inescari sinas; sed potius à teneris unguiculis assuecas duris, & asperis, sensui contrariis: quem hætenus fructum ex hac instructione hausisti? fortassis ut carnis appetitibus obsecundares, Christum offendere non horruisti? an ex eorum delicatulorum numero es, qui in omnibus suas commoditates venantur studiosè, omnia incommoda, etiam minima, vel tenuem umbram horum à longè fugientes; tantus crucis osor, quantum hujus Christus infans semper fuit amator?

Pudore suffunditor ad hanc tui cum divino infante comparationem. Concipe firmum propositum omnia, quæ tibi occurrerent, adversa libenter amplectendi, tanquam à Deo immissa; sive sint morbi, sive æris intemperies, & temporum molestæ vicissitudines; sive flaccidæ, & exhaustæ ætatis tristes appendices: quin imò tecum statue, & Deo promitte, te sæpius renunciaturum etiam illis voluptatibus, quibus sine
omni

omni Dei offensa frui posses, ut ita Christi nascentis imiteris exemplum, & hac incommodorum, laborumque tolerantiam expies nimiam indulgentiam, quam corpori tuo exhibuisti, proprio amore excæcatus.

Roga, & posce à Deo lumen, ad quod clarè cognoscas, præsens vitæ tempus non esse tempus gaudendi, & quiescendi, sed esse tempus dolendi, & laborandi; fieri non posse, ut in hac vita simul, & in altera deliciis, & gaudiis difluamus; sed omnes electos, ac prædestinatos debere conformes fieri imagini Christi, sui Redemptoris crucifixi, velut viva ectypa sub prototypo, obstringique ad ejus vitam, doloribus & ærumnis obitam, in se ad vivum in hoc mundo exprimendam, ut subinde participes fiant æternorum gaudiorum in altera vita.

3. Tandem considera humiliationes, quibus se subjicit divinus infans: poterat ille pro libitu nasci ex regio stemmate, ex Matre regia, & inter reginas hujus mundi omnes præcipua; unde natalis dies pompâ maximâ, festivis ignibus, plausibus, jubilibus, celebraretur, & non solum per unum, sed per plura regna passim innotesceret: poterat hunc mundum ingredi non per matris uterum infans, sed vir perfectus, à Patre Deo creatus, ut olim Adam, & arreptò sibi debitò sceptrò toti mundo imperare: poterat ille statim in ipsa sua Nativitate multitu-

titudine & magnitudine stupendorum miraculorum totum mundum in admirationem, adorationem & sequelam sui & suæ doctrinæ trahere: paucis; poterat, si placuisset, cum illa Majestate, magnificentia, pompa, & splendore in hunc mundum venire, quæ congruebat ejus humanitati, divino Verbo hypostaticè in perpetuum unitæ.

Longè aliter cogitat, decernit, & facit Deus homo: Nativitatem suam vult esse vilem, in angulo remotissimo absconditam coram mundi oculis, in obscuro noctis silentio, in diversorio non hominum, sed animalium, in stabulo, è Bethlemiticæ urbis hospitibus probrosè exclusus, & ejectus omnibus. In hoc regio palatio, in hoc throno non sedens, sed jacens, non imperia dispensans, sed accipiens, tanquam impos, & elinguis infans videri vult ab angelis è cælo advocatis, à pastoribus rure è vicinia accersitis, à regibus ex remotis regionibus duce stella advolantibus. Nascitur in ipso actu obedientiæ, quam exhibet Augusti Cæsaris legi, & imperio tanquam moriger & fidelis subditus: contra cruentum sævientis Herodis furorem non se defendit omnipotente brachio, & miraculorum impenetrabili scurò objectò; sed debilitatem professus, in Ægyptum profugit.

Quid tuæ ad hoc exemplum videtur superbiæ? tu desideras, ut omnia alii in se suscipiant incommoda, subeant molestias, ut

tu

tu quàm commodissimè vitam ducas, nec ullum vel minimum sentias incommodum; aspiras ad sublimiora semper subsellia Ecclesiastica; ægerrimè te sub jicis mandatis & dispositionibus tuorum superiorum; quin & Canonicis constitutionibus tam generalibus, quàm synodalibus; Disce tandem, cape, & crede seriò, humilitatem Christianam esse basim & fundamentum vitæ, & sanctitatis Ecclesiæ, ut D. Cyprianus jam pridem te docuit: *Humilitas est omnis sanctitatis fundamentum.* Serm. de nativitate Christi. Nimirum, quòd decor & splendor viri Ecclesiastici non consistat in pretiosis, & splendidis vestibus, in magnificis ædibus & palatiis, in equorum & canum gregibus, quos alit; sed quòd consistat in ornandis, & nitidè conservandis templis, in zelo indefesso, quo omnibus omnia fieri desiderat, ut omnes ad Deum attrahat: si humilitas Dei-hominis tuam superbiam non deprimat, & extirpat, actum est, & nullum amplius remedium huic fatali morbo tollendo superesse existimat S. Augustinus: *Si hæc medicina superbiam non curat, quid eam curet, nescio.* Domin. 2. Quadr. Serm. 1.

Punctum secundum.

Considera quomodo Christus in sua circumcissione, tui amore triplicem sustineat per-

personam, eamque diversam, nempe personam subditi, personam peccatoris, & personam salvatoris.

1. Sustinet personam subditi, dum se subicit legi valde arduæ, quæ obligabat infantes Hebræorum ad tolerandam circumcissionem cruentam, & doloriferam: cum autem circumcisio, publica esset professio, certumque signum, quod hanc admittens, se simul toti legi Mosaicæ submitteret; præterea character aliquis in corpore indelebilis, perpetuumque hujus subjectionis testimonium, hinc illi se subjiciens, necessario se subjecit toti legi Mosaicæ durissimæ; licet ut Deus esset omni lege superior; & ut homo legi scriptæ non subjectus, juxta doctrinam divi Thomæ 2. 2. q. 37. ubi explicans textum illum Apostoli ad Galatas. c. 4. *Misit filium suum factum sub lege*, dicit, quod *Christus factus sit sub lege*, quia pondus legis in se sustinuit, quod D. Thomas ex D. Anselmo desumpsit apud Suarezium in 3. Tomo 1. Disp. 43. Sect. 2. ita loquente: *Subditus est legi, non quia ipse quidquam legi deberet, sed ut nos redimeret.*

Accedit, quod lex illa scripta solum Abraham, ejusque posteris, ex suo semine per naturalem generationem descendentibus, imposita fuerit; unde Christum non complectebatur; quippe secundum substantiam quidem ab Abrahamo descendente, non tamen per generationem naturalem: & quod plus,

plus, ac præcipuum est, circumcisio fuerat instituta pro remedio peccati originalis, & ad hoc abolendum; unde hæc lex Christum comprehendere non potuit, qui semper immunis, & longissimè absuit ab omni nævo peccati originalis.

Christus ab omni lege exemptus, se ultrò subjicit legi; & tu pluribus titulis legi subiectus, te quæris eximere ab omni lege: ille altissimus, & supremus ita se deprimit, & humiliat, ut videatur suæ altitudinis & supremæ Majestatis oblitus: tu subditorum infimus caput attollis, & supercilium erigis, ut pænè videaris tuæ vilitatis, & subjectionis oblitus: *humiliamini sub potenti manu Dei, ut vos exaltet in tempore visitationis.* 1. Petr. 5. Agnosce te subiectum, & servum non solum Deo, sed & ministris, Dei locum tenentibus; & hoc contestare non solum verbò, sed etiam corde, & factis, nam *qui se humiliat exaltabitur, & qui se exultat, humiliabitur.*

2. JESUS in circumcissione suscipit in se personam peccatoris: non horret videri indigus, qui à peccato originali mundetur, & hujus medelam suscipit, & quidem non obiter & transeunter tantùm, sed vult, ut carni suæ purissimæ insculpatur indelebilis cicatrix, ignominia innocentie suæ perpetua.

In decursu suæ vitæ aliàs sæpiùs inter homines ea suscepit, & in se expressit, quæ alioquin peccatoribus congruunt, & propria sunt:

sunt: sic in Jordane baptizari à Joanne Baptistâ; sic in monte Calvariæ cruci suffigi voluit inter duos latrones medius: sed dum baptizatur in Jordane, vox divini Patris è coelo delapsa, Spiritus sanctus in specie columbæ candidissimæ super caput ejus se demittens, spontaneam Christi demissionem exaltârunt, & humilitatis tenebras sua luce dispulerunt, ac illustrârunt innocentiam. In monte Calvariæ pariter postquàm in medio duorum latronum exhalavit animam, omnes creaturæ sibi unanimiter cordi, & curæ sumpserunt, ut conditoris sui innocentissimam innocentiam defenderent, & toti detegerent orbi; sol retractis radiis obscuratus est; terra contremuit; petræ scissæ sunt, & hiantes ore dederunt vocem. Hinc evenit, ut dum se actu, & ipso facto Christus instar peccatoris humiliat, tanquam peccator, exaltaretur non tantùm ut innocens, sed etiam ut Filius DEI altissimi. In solo circumcisionis mysterio, dum assumit insignia peccatoris, nullis gloriæ radiis teguntur, aut illustrantur: satis habet, si coram oculis æterni Patris sui sit, & appareat innocens, nihili pendens, si coram hominum oculis appareat reus & peccator.

Hoc enim verò acerbè nobis exprobrat superbiam nostram, qua non rarò studiosè quarimus, coram hominibus apparere & videri innocentes, parùm solliciti, ut tales compareamus, & firmus coram oculis Dei.

R

Parùm

Parum refert, si te alii sanum judicent, & dicant; tu verò interim periculosè ægrotes; præstat bene valere contra omnium opinionem, quàm malè valere, & videri omnibus sanum. Judicent alii de te, quod, & prout ipsis placet; sufficit, si tua te non accuset, non condemnet conscientia coram DEO: *Senti de Augustino quidquid liber, sola me in oculis Dei conscientia non accuset.* Augustinus contra secret. Manich. c. 2.

Hoc tandem est, quod unicè tibi debet esse cordi; reliqua omnia vana sunt, & inania. Væ tibi, si tanti faceres hominibus placere, & horreres displicere, ut in ipso sacro pœnitentiæ tribunali sacrilegò silentio peccata tegeres, ne vel coram uno tantum homine reus, & culpabilis appareres. Christum ora, & roga per illum amoris excessum; qui ipsum impulit ad assumendam personam, & insignia peccatoris, ut gratiam tibi impertiatur, quâ suffultus, erubescas quidem admittere culpas, non tamen culparum remedia.

3. JESUS in circumcissione suscipit personam & officium salvatoris: nec solum & vacuum nomen & officium salvatoris assumit, sed sine mora operi manus adjicit; & siquidem ad reparandam nostram salutem medicina ex Christi sanguine conficienda, necessaria erat, huic nequaquam parcat, sed in ipsa statim infantia, & vitæ initio hunc profundere incipit: causa, cur hunc non
jam

jam nunc effundat totum, alia non est, quam ut hunc majore cum dolore, usque ad ultimam guttulam profundere possit, pro coronide ultima nostræ redemptionis juxta Dei ita ordinantis dispositionem. Amor, quo cor Christi ardet nostram perficendi redemptionem, & injunctum sibi officium ac nomen salvatoris adimplendi, nescit tarda molimina; sed urget, ut omni morâ sublatâ primitias sanguinis placando DĒO Patri statim immolet.

Tu discce à Christo, cum honorifico nomine & titulo viri Ecclesiastici, conjuncta pariter onera suscipere. Cumulârunt te titulis, & officiis honorificis ac splendidis Sacerdotis, Curati, Parochi, Rectoris, Canonici, Decani, Archipresbyteri, Prælati, Præpositi: proin cum splendore tituli etiam onus porta annexum. Esto & tu de minoribus salvatoribus, & Christi in salutem animarum cooperantibus unus: sed qua sollicitudine, & accuratatione officii tui partes adimplet? Esne tu ex numero illorum, qui gloria dignitatis Ecclesiasticæ tumidi, & fructibus Ecclesiasticis ditati, inertes torpent, & distenduntur otio, pro salute sibi conditarum animarum ne guttulam sudoris minimam, ne dicam sanguinis fundere parati, vix pedem è cubiculo efferentes, aut à terra levantes? Hoc utique non docuit, nec exemplô monstravit Christus.

Defle, & sanguineis deplora lachrymis tuam inertiam, & supinam negligentiam, considerans ardentem Christi zelum, quo in ipsis vitæ suæ primordiis effuso liberaliter sanguine negotium salutis nostræ auspicatur: serio statue, humeros ultrò supponere omnibus illis oneribus, & laboribus, quos status, & officium, quod geris, à te exigit, & insistere vestigiis, quæ tibi sanguine suo signata reliquit Redemptor noster.

Punctum tertium.

Confidera & disce ex trium Magorum ad adorandum in cunis divinum infantem advolantium adventu modum, quo divinis inspirationibus parendum, & obsequendum sit. In his Regibus emicuit alacritas & promptitudo in itinere capeffendo, constantia in prosequendo, specialis gratiæ agnitio in finiendo.

I. Magi promptè & mox, ubi vocantis Dei vocem perceperunt, se in iter dederunt, & advenerunt. Duplex eos lumen ad iter invitavit; unum externum; novæ stellæ apparitio: alterum internum, Divina illustratio, quæ ipsis clarè detexit, quid stella illa portenderet: *Quod oculis ostendebatur insolitum, animis non erat obscurum.* S. Leo. Serm. I. Epiph. Huic duplici lumini, quorum unum cernebatur oculis corporis, alterum oculis intel-

lectûs,

lectus nec minimum reluctati sunt, quamvis nec pauca, nec leves se objicerent difficultates in relinquenda patria, aula, regionibus, subditis &c.

Procul dubio ob oculos versata fuerit longinquitas, & asperitas itineris, tempore hyberno suscipiendi, ad quod invitabantur; populi dictoria, amicorum preces & dehortationes, subditorum lamenta, quæ ipsos à concepto proposito dimovere poterant. Non pauci ex familiaribus amicis ipsos monuerint, perpenderent, an non merito stultitia dici possit, itineri se committere, cujus metam, sive terminum ignorarent; relinquere suas ditiones, hostium invasionibus apertas; abire in regiones exteras, ignotas, inimicas, sine duce viarum gnaro, sine literis securum transitum spondentibus: Dei vox, Dei invitatio non est, quæ vos vocat, & incitat ad regem exterum, nescio quem, agnoscendum, eidemque homagium præstandum in sui proprii regni præjudicium: Quot stellæ erraticæ, quot cometæ non jam comparuerunt hæctenus, & quis ad harum conspectum se vel latum lapidem movit, aut è regno, & ditione sua pedem extulit? quot hodie dum homines hanc ipsam stellam contuentur, & contemplantur; & quis ex his se movet, vel unum molitur gressum? Ergone vos soli sapietis, & omnes reliqui desipient &c.? Sed hæc obstacula, & terricula omnia nec minimam objecere mo-

ram, quò minùstres Reges non statim summâ promptitudine, & alacritate vocantem Deum imperterriti sequerentur: *vidimus stellam, & venimus.* Matth. c. 2. *vidimus, & mox sine omni vel minimâ interjectâ morulâ, venimus.*

Tu conqueri non potes, stellas tibi defuisse propitias, quæ te illuminarent, viam salutis ostenderent, & te per hanc ducerent: quot & quàm clarè intellectui ac menti tuæ non illuxerunt exeriùs, dum pios evolveres libros, dum directores conscientia tuæ, vel sacros præcones ex altiori loco audires? quot & quàm splendidas, quàm frequentes, & syrii instar urentes stellas, ac planetas intus, & in corde tuo non accendit, tacitè igneus ille Spiritus Divinus; sed admisistine harum stellarum tam claros, & fervidos radios, ut mentem tuam illustrarent, calefacerent, accenderent, & dirigerent? an potiùs illis accensendus es, qui vocantur Job. c. 24. *Rebelle lumini?*

Veniam à Deo, tibi que ignosci demississimè pete, quòd toties te humanissimè, & amantissimè invitanti crudissimè tergum verteris, & aures obturaveris; & sanctè ipsi sponde ac promitte cum ipsomet Job: *vocabis me: & ego respondebo* c. 24.

2. Magi coeptum iter inter mille occurrentes difficultates strenuè & fortiter profecuti sunt. Ubi Hierosolymas appulerunt, & intrârunt, eorum oculis se subtraxit stella,
nam

nam & cœlestes consolationes non semper
durant, sed quandoque subtrahuntur. He-
rodes turbatur cum tota sua aula; nam mali-
cia bonorum ausa, & opera sufferre non
possunt: tota urbs Hierosolymitana com-
movetur, quamvis symbolum & figura sit
piorum, ac bonorum hominum; nam non
rarò accidit, ut ipsi etiam probi, & pii ho-
mines aliorum pariter proborum hominum
pia cœpta, & opera improbent, tanquam
novitates, sive exoticas novationes, scrup-
ulos, nimiam & indiscretam anxietatem,
vel è diverso nimiam & noxiam laxitatem
inducentes impugnent, & in deteriorem
partem accipiant.

Non tamen ideo Magi cecidère animis:
adhibent omnem diligentiam, ut in noti-
tiam veniant loci, in quo novus Rex nasce-
retur, vel jam natus esset: palàm intrepidè
indagant, interrogant in ipsa Herodis aula
obvium quemque per totam urbem Jerusa-
lem, præsertim peritiores: & cum hoc tan-
dem intellexissent ex sacerdotibus, quorum
officium est docere & monstrare viam, quæ
ad Christum ducit, statuunt, etiam sine
stella, ejusque ductu, iter suum pro-
sequi.

Si tu debilis, fractus, & pusillanimis es-
ses in currenda via mandatorum & consilio-
rum divinorum, Regum horum, licet ad-
huc infidelium inconcussa constantia, &
heroica fortitudo tibi animos addere debe-

ret, ut ad eorum imitationem & exemplum pari fortitudine pergas; nec prius desistas, quam cursum consummaveris, comprehenderis, & bravium acceperis. Si omnia ponderare & metiri velis juxta hominum iudicium ac sensum, teque subicere & regere horum sinistris opinionibus, si grande illud idolum, *quid dicent homines?* forrēdes, colas & adores, vel te tuo solius iudicio regere, nec viri alicujus prudentis directionem sequi velis in illis præsertim, quæ tuam animam, & hujus salutem concernunt, nunquam veram ac regiam invenies viam, per quam itur ad astra: concipe proin firmum propositum non curandi hominum iudicia, diæteria & cavillos; superandi generosè & fortiter auxiliante divinâ gratiâ, quidquid difficultatum in via salutis, permittente Deo, tibi occurrerit.

3. Itineris, quod feliciter emensi sunt Magi, finis ac terminus fuit, Christum agnoscere Deum & hominem, eumque ut cœli terræque Dominum adorare. Vident rursus stellam tecto male facto vilis, & laceri mapalis, non regis aulæ, aut magnifici palatii, ut expectabant imminentem; inveniunt infantem nudum, pauperem, totis artubus contremiscentem, fœno hispido impositum; cum tamen se inventuros credidissent Porphyrogenitum cæsaris, aut maximi alicujus regis filium primogenitum in cunis aureis jacentem; sed cœlesti lumine illustrati;

lustrati; infantem hunc credunt esse verum Deum, & verum hominem simul; eum in terram prostrati adorant, & in homagium sua munera offerunt.

Simile lumen à Deo pete, Magosque imitare eliciendò actus fidei, adorationis, & oblationis: offer aurum charitatis, thus devotionis, myrrham mortificationis: *non apparebis in conspectu meo vacuus.* Exod. c. 16. Nunquam ad Aram sacram comparebis sine munere, quod sub nube triticea latenti Deo dignè offeras. Non minor humilitas est Dei sub speciebus Eucharisticis absconditi, quàm sit abjectio in fæno jacentis: vult Pater æternus utrumque hoc humilitatis genus Christo compensari; primum adoratione, & munerum oblatione à Magis factâ; alterum adoratione, & munerum oblatione à sacerdotibus faciendâ.

Perpende, qua reverentiâ tu tremendum Missæ sacrificium celebres; quæ munera ad altare afferas, & Deo offeras. Veniam pete de tot irreverentiis, negligentis, & tepiditatibus inter sacrificandum admittis; ac propone posthac majori fervore, reverentiâ, & meliori dispositione, ac præparatione animi præviâ, tantum præsentis DEO offerre sacrificium.

Dà nobis quæsumus omnipotens Deus, ut qui nova incarnati Verbitui luce perfundimur, hoc in nostro resplendeat opere.

R 5 quod

quod per fidem fulget in mente. Per Dominum nostrum IESUM Christum &c.

Dies septima.

Meditatio decima quarta.

De vita privata IESU Christi.

Peractâ oratione præparatoriâ, formabis tibi duo sequentia præludia.

1. Pone tibi ob oculos Christum iam adolescentem, in officina lignaria patri suo nutritio, D. Josepho, variis occupatum laboribus, famulam, & sociam locare operam, minimos nutus accipere pro imperiis, etiam à Bma. & virginea Matre sua in rebus domesticis, omni illa reverentiâ & subiectione, quæ à filio morigerato erga matrem amantissimam expectari, & exigi potest; cerne ipsum ministeria exercere vilissima, abjecta & servilia, scoppis mundare, & evertere domum, dividere ligna, ea lævigare, dedolare, polire, & his similia &c.

2. Christum rogabis, ut hanc suam officinam mutet in scholam, in qua tanquam optimus, & peritissimus Magister te doceat non tam verbis, quàm factis, & proprio exem: